

ELÄINTEN TARINAT

Nämä tarinat ovat luotu yhdessä Turun taidemuseon kummiluokan, turkulaisen Martin koulun kuvataideluokka 5C:n kanssa. Tarinoita on laidasta laitaan: joskus eläimet elävät hyvin luontaisista elämää, toisaalta hyvin ihmismäistä. Löytyy hassuja seikkailuja, surullisia käanteitä ja onnellisia loppuja.

DJURENS BERÄTTELSER

Dessa berättelser är skapade tillsammans med Åbo konstmuseums faddeklass, bildkonstklassen 5C vid Martin koulu i Åbo. Det finns lite av allt i berättelserna: i vissa lever djuren väldigt naturliga liv och ibland är de väldigt människolika. Det är tokiga äventyr, sorgliga stunder och lyckliga slut.

MÄYRÄN TARINA

GRÄVLINGENS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Lotta Mattila, Mäyrä/Grävling, 2019

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /
Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: Ilona Mäki

Mäyrän tarina

Olipa kerran mäyrä, joka oli rauhallinen, ujo ja joskus hieman äkäinen. Jos törmäisit tähän mäyrään, huomasit heti, että hänellä on mustavalkoraidallinen pää ja harmaa selkä ihan kuten mäyrillä yleensä. Hänellä on monta kaveria ja kaksi sisarusta, veli ja sisko. Mäyrä leikki usein heidän kanssaan omenapuun alla metsässä, jossa he ovat syntyneet.

Mäyrä asuu vieläkin vanhempiensa kanssa puun kolossa. Puunkolossa on paljon sohvia ja monta huonetta. Nämä mäyrät ovat ainoa perhe, jolla on suklaaputous ja mansikkapuu. Tavallisesti hän mäyrät syövät hyönteisiä, matelijoita, hedelmiä ja pieniä nisäkkäitä.

Kotikolossa on niin mukavaa, ettei mäyrällä käynyt edes mielessä lähteä minnekään. Sitä paitsi häntä pelotti lähteä metsästä. Mäyrä oli kuullut pelottavia tarinoita sisaruksiltaan, joten metsästä lähteminen vaikeutui entisestään. Eräänä päivänä uteliaisuus pääsi kuitenkin valloilleen ja mäyrä halusi näyttää sisaruksilleen, että hän ei pelkää ulkomailmaa.

Joten mäyrä suuntaa maailmalle. Tien päällä tulee kuitenkin nälkä, ja hän poikkeaa hyönteisburgerbaariin, jossa hän syö hyönteisiä. Hyönteiset olivat maukkaita ja mäyrä söi itsensä melkein täyteen. Hän halusi vielä ketsupbia viimeisiin hyönteisiin, mutta kun hän oli hakemaisillaan sitä, hänen yllätyksekseen ketsuppi oli loppu. Mäyrä oli hyvin murtunut. Mäyrä pelastui tästä hirveästä tilanteesta, kun ujoudestaan huolimatta hän pyysi tarjoilijaa tuomaan lisää ketsupbia. Tarjoilija oli erittäin kiva ja mäyrä oli ikionnellinen. Hän kiitti tarjoilijaa lämpimästi. Kylläisenä ja kevyin askelin mäyrä löysi taas tiensä kotiin seuraamalla omia jälkiään. Kotiin tultua hän kerto sisaruksilleen, mitä oli tapahtunut ja sisarukset hämmästyivät ja ajattelivat, että mäyrä oli tosi cool.

Grävlingens berättelse

Det var en gång en grävling, som var lugn, blyg och ibland lite vresig. Om du såg denna grävling, skulle du genast lägga märke till att hen är svart- och vitrandig i ansiktet, men grå på ryggen, liksom alla andra grävlingar. Hen hade många kompisar och två syskon, en syster och en bror. Grävlingen lekte vanligtvis med dem under det äppelträdet i skogen där de föddes.

Hen bor också fortsättningsvis med sina föräldrar i grytet under trädet. Där är det mycket trevligt med många rum och soffor. De här grävlingarna är faktiskt den enda familjen som har en chokladfontän och ett jordgrubbsträd. I vanliga fall äter grävlingen insekter, kräldjur, frukter och små däggdjur.

Det var så trevligt hemma och därför ville grävlingen inte lämna sitt hem. Hen var också lite rädd för att lämna skogen, för syskonen hade berättat hemska historier om vad som fanns bortom den. Men grävlingen ville visa att hen inte var rädd för omvärlden, och dessutom var hen också lite nyfiken.

Så grävlingen beger sig ut i världen. Men så småningom blir hen hungrig. När hen ser en insekthamburgerbar går hen in där och äter några insekter. Insekterna är goda och hen äter tills hen är nästan mätt. Grävlingen vill ännu ha ketchup till de sista insekterna, men till hens stora förskräckelse har all ketchup tagit slut! Då blir grävlingen mycket nedslagen. Trots att grävlingen är blyg, ber hen en trevlig servitör hämta mera ketchup och räddades därmed ur denna hemska situation. Och nu var grävlingen överlycklig och tackade varmt den snälla servitören. Med magen full och med lätt steg återvände grävlingen hem genom att följa sina egna spår tillbaka till skogen. Där berättar hen för sina syskon om allt som hade hänt och syskonen häpnade och tyckte att hen är jättecool.

KAMELIN TARINA

KAMELENS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Michael Schilkin, Kameli (pää)/Kamel (huvud), 1938

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /
Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: EMMA / Ari Karttunen

Kamelin tarina

Olipa kerran kameli, joka syntyi tien varrelle lähelle Egyptin rajaa. Muiden kamerlien tapaan tällä pienellä kamelilla oli kaksi kyttyrää selässään (dromedaarilla on vain yksi!). Kamelilla oli aluksi traaginen ja köyhä lapsuus, mutta hän oli kärsivällinen ja sitkeä ja eli uskossa, että jonain päivänä hänestä tulee rikas. Ja juuri niin käviki! Kun kameli sai seitsemän oikein lotossa, hän muutti kalliiseen, moderniin taloon. Talo oli itseasiassa vuoren huipulle rakennettu linna. Linnassa asui myös hovinari. Nyt kamelin elämä oli hienoa ja ylellistä, mutta samalla yksinäistä. Edes hovinarrin hauskuutus ei enää liikuttanut sitä.

Erääänä päivänä hovinari päätti jättää linnan, sillä hänelle tuli niin kova ikävä perhettään. Hän ei sitä paitsi saanut tarpeeksi palkkaa, joten hän otti ja lähti. Kamelista tuli niin yksinäinen, että hän päätti mennä tapaamaan uusia kameleita ja lähteä seikkailulle, vaikka toiset kamelit häntä hieman pelottivatkin. Kameli liikkui melko hitaasti, mutta pääsi aika kauas linnastaan. Yhtäkkiä kameli havahtui siihen, että kaikki ruoka oli linnassa. Nälkäänsä hän söi paljon sipsejä automaatista. Koska kameli oli tottunut elämään yltäkylläisyydessä, kävi hän myös ravintolassa ja hienoilla viiden tähden terasseilla. Kamelilla ei toisin sanoen ollut mitään ongelmaa elää ilman kotia.

Kun kameli oli kerran poistumassa ravintolasta, häntä odotti pihalla FBI-poliisipartio. Poliisit olivat tulleet verottamaan rahaa linnasta ja maksamatta jääneistä laskuista. Mitenköhän tässä käy? Ihan hyvin meni: kameli maksoi laskunsa myymällä linnan, vaikka se kamelin mielestä oli aika surullista. Jonkin aikaa kameli eli kodittomana ja ilman rahaa, mutta hän löysi pian uuden seurustelukumppanin, jonka kanssa hän jatkoi ylellistä elämää. Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.

Kamelens berättelse

Det var en gång en kamel, som föddes vid en vägkant nära gränsen till Egypten. Som alla kameler hade den lilla kamelen två pucklar på ryggen (dromedaren har bara en!). Kamelen hade till att börja med en tragisk och fattig barndom, men hen var tålmodig och seg och levde därför i den tron att hen ännu en dag skulle bli rik. Och just så gick det! Efter att ha fått sju rätt på lotto kunde kamelen flytta in i ett dyrt, modernt hus. Huset var i själva verket ett slott på en bergstopp. I slottet bodde också en hovnarr. Nu var kamelens liv fint och lyxigt, men ensamt. Inte ens hovnarrens lustigheter roade kamelen.

En dag bestämmer sig hovnarren för att lämna slottet, för han fick så ledsamt efter sin familj, och dessutom fick han så dålig lön. Nu blev kamelen så ensam att hen beslöt sig för att träffa nya kameler och bege sig på ett äventyr, trots att hen var lite rädd för andra kameler. Fastän kamelen rörde sig långsamt kom hen ganska långt från sitt slott, där hen hade all sin mat. Nu måste hen äta chips från en automat. Eftersom kamelen var van vid att leva i överflöd gick hen också på restaurang och satt på fina, femstjärniga terrasser. Kamelen konstaterade att det inte var något stort problem att leva ett kringvandrande liv.

Men en dag när kamelen steg ut från en restaurang väntade en FBI-polispatrull på hen. Poliserna hade kommit för att driva in obetalda fastighetsskatter och dessutom hade kamelen inte betalat sina räkningar. Hur ska det här sluta? Allt gick väl: kamelen betalade sina räkningar genom att sälja slottet, fast det var ju förstås synd, tyckte kamelen. En tid levde kamelen hemlös och utan pengar, men snart hittade hen en ny, rik partner och de kunde leva ett lyxigt liv tillsammans i en strandvilla. Och de levde lyckliga i alla sina dagar.

KIRAHVIN TARINA

GIRAFFENS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Michael Schilkin, Kirahvi/Giraff, 1940-tal

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /

Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: EMMA / Ari Karttunen

Kirahvin tarina

Olipa kerran kirahvi, joka syntyi savannilla kuivan kauden aikaan. Jos kirahvinpoikanen olisi syntynyt sadekaudella, perheen ei olisi ollut pakko lähteä etsimään vettä. Vanhemmat pitivät paljon suloisesta, täplikkäästä poikasestaan, joka oli rauhallinen, hiljainen ja lempää. Kirahvit ovat kasvissyöjiä ja savannilla ei kasvanut mitään kuivan kauden aikaan. Nyt heillä ei edes ollut hyötyä pitkistä kauloistaan, sillä puiden lehdet olivat kuihtuneet.

Pitkän matkan aikana sadetta ja vettä etsiessään vanhemmat kadottivat pienen kirahvinpoikasensa. Joukko ihmisiä nappasi kirahvin ja myi hänet eläintarhaan, jossa kirahvi sai varttua. Eläintarhan kävijät ihailivat, lähes palvoivat kirahvia ja antoivat hänenlelle tuoreita lehtiä syötäväksi ja näin kirahvi luuli olevansa onnellinen eläintarhassa. Yhdenä iltana kirahvi kuitenkin kuuli tutun äänen. Joku kutsui häntä kaukaa savannilta. Voisiko se olla hänen äitinsä? Kirahvi halusi tietää kuka kutsui häntä, ja lähti seuraamaan tuttua ääntä, pois eläintarhasta.

Kirahvi käveli ja käveli, ja kohta hän oli jo nälkäinen. Nyt tarjolla ei ollut enää tuoreita lehtiä, vain kuivia piikkipensaita, ja niitä hän söi, koska ei ollut muutakaan syötävää. Oli jälleen kuivakausi. Pikkuhiljaa kirahvi saapui vieraaseen kaupunkiin. Näytti varmaan erittäin oudolta, että kirahvi kävelee kaduilla – ja siksi poliisi saapui. Poliisit halusivat viedä kirahvin takaisin eläintarhaan, mutta tavallisesti niin rauhallinen ja lempää kirahvi kamppasi pitkillä jaloillaan viranomaiset maahan ja hypppeli metsään. Siellä hän tapasi yllättäen ison, viisaan kilpikonnan, Mestari Oogwayn. Kilpikonna kertoi, että kirahvin äiti oli pitkään etsinyt häntä ja kutsunut häntä savannilla. Mestari Oogway auttoi kirahvin takaisin kotiin äitinsä luon, ja vihdoin he olivat jälleen yhdessä.

Giraffens berättelse

Det var en gång en giraff, som föddes på savannen under torrperioden. Om giraffungen hade fötts under regnperioden så hade hens föräldrar inte varit tvungna att ge sig av för att söka efter vatten. De tyckte mycket om sin söta, fläckiga unge, som var lugn, tystlåten och mild till sitt väsen. Giraffer är växtätare och på savannen växte ingenting under torrperioden. Nu hade de inte ens någon nytta av sina långa halsar, eftersom trädens löv hade torkat bort.

Under den långa resan för att hitta regn och vatten tappade de älskvärda föräldrarna tyvärr bort sin lilla giraff. Några männskor fångade in giraffen och sålde hen till en djurpark, där hen fick växa upp. Djurparksbesökarna beundrade den fina giraffen och gav hen friska blad att äta. Därför trodde giraffen att hen var lycklig i djurparken. Men en kväll hörde giraffen en bekant röst som ropad på hen från savannen. Kan det ha varit hens mamma? Giraffen ville vem som ropat på hen och därför begav hen sig iväg för att följa den bekanta rösten.

Giraffen gick och gick och blev så småningom mycket hungrig. Nu fanns det inga friska blad att äta, bara taggiga buskar och dem åt hen för det var allt som fanns. Det var torrperiod igen. Så småningom kommer giraffen fram till en främmande stad. Det måste ha sett märkt ut då en giraff irrade omkring på gatorna – och därför kom polisen. Polisen ville föra giraffen tillbaka till djurparken, men den vanligtvis så lugna och milda giraffen sparkade till dem med sina långa ben och galopperade in i en skog. Där fann hen den stora, visa sköldpaddan Mäster Oogway. Sköldpaddan berättade att giraffens mamma länge sökt efter hen och ropat på hen. Mäster Oogways förde giraffen tillbaka till hens mamma och de var äntligen återförenade.

PAVIAANIN TARINA

BABIANENS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Lotta Mattila, Hyvät herrat 2/Bästa herrar 2, 2015

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /

Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: EMMA / Ari Karttunen

Paviaanin tarina

Olipa kerran paviaani, joka syntyi Afrikan savannilla todella kuumana päivänä. Paviaani oli perheen ainoa lapsi. Lapsuus oli rankka, mutta paviaani oli silti onnellinen. Paviaanit elivät laumana ja pienen paviaanin lempiruokaa oli hyönteiset ja muut pienet eläimet.

Juuri tämä paviaani oli hieman holtiton ja äänekäs, ja siksi muut pitivät häntä ärsyttävänä ja tyhmänä. Ehkäpä siksi paviaani lähti yksin vähän liian kauas laumasta ja eksyi savannille. Kukaan laumasta ei tullut etsimään häntä.

Jonkin ajan kulutta luonnonpuiston vartija löysi paviaanin ja vei hänet Hollannissa sijaitsevaan eläintarhaan. Matka kesti kauan. Perillä paviaani huomasi, ettei viihtynyt, ja häntä oltiin siksi siirtämässä toiseen tarhaan. Silloin paviaani karkasi. Hän ei halunnut olla enää eläintarhassa. Kun paviaanille tuli nälkä, hän hiipi torin laidalle, missä oli banaaneja ja mangohedelmiä. Paviaani luuli, että hedelmät kasvoivat torikojuissa luonnostaan, sillä hän ei ollut syönyt hedelmiä savannilla. Paviaani oli hyvä hiipimään ja onnistui varastamaan pari hedelmää. Onneksi kukaan ei huomannut häntä, sillä muutoin torimyyjä olisi varmaan ollut vihainen – paviaanihan ei maksanut.

Hollannissa ei ole villejä paviaaneja, ja siksi paviaani kohtasi matkan varrella monta uteliasta ihmistä. Paviaani pelästyi ihmisiä ja juoksi kovaa vauhtia metsän suojiin. Kun paviaani oli rauhoittunut, pelko laantui. Loppujen lopuksi paviaani ei ollut yllättynyt ihmisten reaktioista, sillä hän oli nähty ihmisiä elämänsä aikana niin paljon. Kun paviaani oli asunut jonkin aikaa metsässä, ystävällinen eläintenhoitaja löysi hänet. Hän vei paviaanin takaisin savannille. Paviaani oli onnellinen, ja vielä onnellisempi hän oli, kun löysi uuden lauman, ja sai uuden perheen.

Babianens berättelse

Det var en gång en babian som föddes på Afrikas savann, under en mycket het dag. Babianen var det enda barnet i familjen. Trots att barndomen var hård ibland var babianen ändå lycklig. Babianerna levde fritt i flock och den lilla babianens favoritmat var insekter, fåglar, kräldjur och små däggdjur.

Just den här babianen var lite oförsiktig och högljudd och sågs därför som smått irriterande och dum av de andra. Kanske var det därför som hen begav sig för långt bort från flocken och tappade bort sig på savannen. Ingen från flocken sökte efter hen.

Så småningom hittades babianen av en naturparksvakt som tog hen med sig till en djurpark i Holland. Resan var mycket lång. Väl framme märkte babianen att hen inte trivdes så bra och därför skulle hen flyttas till en annan djurpark. Och då rymde babianen. Hen ville inte längre bo i en djurpark. När hen blev hungrig smög hen sig fram till ett torg, där det fanns bananer och mangofrukter. Babianen trodde att det var så här som frukter växte naturligt, för hen hade inte ätit frukt på savannen. Babianen var duktig på att smyga och lyckades knycka några frukter. Som tur var märkte ingen något, annars skulle torgförsäljaren säkert ha blivit arg, för babianen betalade ingenting.

På vägen mötte babianen många människor som var nyfikna, för det finns inte vilda babianer i Holland. Babianen blev rädd och sprang med hård fart och gömde sig i en skog. Då babianen lugnat sig slutade hen att vara rädd, för hen hade sett ganska många människor under sitt liv och kunde förstå deras reaktioner. Då babianen bott länge i skogen hittades hen av en vänlig djurskötare, som förde hen tillbaka till savannen. Babianen blev glad, och ännu gladare blev hen när hen hittade en ny flock och därmed fick en ny familj.

PIIKKISIAN TARINA

PIGGSVINETS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Lotta Mattila, Turvaväli/Säkerhetsavstånd, 2020

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /
Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: Ilona Mäki

Piikkisian tarina

Olipa kerran piikkisika, joka syntyi lehtimetsässä, ison kiven alla. Siellä oli aika pimeää mutta mukavaa. Piikkisika asui siellä äitinsä, isänsä ja sisaruksensa kanssa. Joka päivä piikkisian vanhemmat antoivat poikasilleen maukkaita hedelmiä, lehtiä ja erilaisia juuria syötäväksi. Kohta piikkisika painoikin jo 15 kiloa. Piikkisiat eivät ole muuten sukua sioille, mutta kasvavat samaa tahtia. Vaikka piikkisika kasvoi ja voimistui päivä päivältä, oli hän kuitenkin luonteenaltaan hieman pelokas. Lapsuus oli ollut rauhallinen eikä vaarat uhanneet. Kerran kuitenkin hänen isänsä joutui käärmeen uhkaamaksi, mutta hän selvisi pälkähästä, kiitos selässään olevien pitkien, terävien piikkien. Kun piikkisika oli tarpeeksi iso, hän muutti tilavaan ja pimeään, mutta kodikkaaseen luolaan lähellä kotiseutuaan.

Maailman monessa paikassa luonto on uhattuna. Myös piikkisika katsoo nyt ympärilleen ja on näkevinään merkkejä kotimetsän tuhoutumisesta. Siksi piikkisian on pakko löytää turvallisempi asuinpaikka. Hän epäröi pitkään, sillä hän pelkää metsän pienempiä ja isompia vaaroja. Sitten hän lähtee matkaan. Matkan varrella piikkisika syö puista pudonneita lehtiä. Ne ovat piikkisian mielestä todella hyvänmakuisia.

Vaikka piikkisika on pelokas, hänellä on voimakas itsepuolustusvaisto. Joten kun isokokoinen koira yhtäkkiä kurkkii suuren tammen takaa, piikkisika heittää piikkejään koiraan kohti ja lähtee sitten vauhdilla kipittämään pienine käpälilineen pois. Hän juoksee nopeasti takaisin kotimetsään katsomaan, onko se vielä tallella, ja hänen onnekseen metsä oli vielä elossa.

Piggsvinets berättelse

Det var en gång ett piggsvin, som föddes i en lövskog under en stor sten. Där var det lite mörkt, men ändå trevligt. Piggsvinet bodde där med sin mamma, pappa och sina syskon. Piggsvinets föräldrar gav sina ungar goda frukter, löv och olika rötter att äta varje dag. Snart vägde ungen 15 kilogram. Piggsvin är faktiskt inte släkt med svin, men växer lika fort. Fast piggsvinet växte och blev större och starkare dag för dag var hen ändå till sin natur lite räddhågad. Barndomen var fridfull och inga faror hotade, förutom en gång då pappan råkade ut för en orm, men han klarade sig tack vare sina långa, vassa taggar, som han har på ryggen. När piggsvinet var tillräckligt stort flyttade hen till en rymlig, mörk, men hemtrevlig grotta i närheten av sin hemtrakt.

På många håll i världen är naturen hotad. Också piggsvinet tittar sig omkring och tycker sig se tecken på miljöförstörelse i sin hemskog. Därför vill piggsvinet hitta en tryggare plats att bo på. Hen tvekar länge för hen är rädd för större och mindre faror som kan hota i skogen. Hen beger sig iväg. Under resan äter piggsvinet blad som fallit ner från träden. Bladen smakar gott, tycker piggsvinet.

Fast piggsvinet är räddhågat har hen en stark självbevarelsedrift. Så när en stor hund plötsligt tittar fram bakom en ek kastar piggsvinet några taggar från sin rygg mot hunden. Sedan lunkar piggsvinet raskt iväg på sina små tassar. Hen springer fort tillbaka till sin hemskog och ser att den lyckligtvis finns kvar och fortfarande mår bra.

VYÖTIÄISTEN TARINA

DE TVÅ BÄLTDJURENS BERÄTTELSE

Teos/Verk: Lotta Mattila, Turvassa/Trygg, 2018

Tarina/Berättelse: Martin koulu 5C

Editointi ja käänös/Editering och översättning: Anna Skult /
Turun taidemuseo / Åbo konstmuseum

Kuva/Bild: Ilona Mäki

Kahden vyötiäisen tarina

Olipa kerran kaksi vyötiäistä, jotka olivat kaksosia. Sisarukset syntyivät maanalaisessa kolossa pellolla, joka sijaitsee Etelä-Amerikassa. Ja tosi sopivaa, että koti löytyi pellolta, koska silloin heillä oli ruokaa ihan lähellä, kun vyötiäiset syövät erilaisia heiniä ja pieniä hyönteisiä. Vyötiäiskaksoset ovat hauskan näköisiä, kun he käpertyvät palloiksi panssarikuoreensa. Tällä tavalla he suojautuvat. Vyötiäisellä on somat, pienet mustat silmät ja pieni kärsä. Vyötiäisellä ei ole kuitenkaan vyötä, vaikka voisi nimestää niin olettaa.

Vyötiäiskaksosten vanhemmat ovat hyvin kilttejä ja kiinnostuneita maailmasta. Siksi he ottivat usein lapsensa mukaan katsomaan avaraa luontoa.

Vyötiäispienokaiset kasvavat päivä päivältä, koska heidän vanhempansa antavat heille heinää ja hyönteisiä syötäväksi. Ja sitten koittaa päivä, kun kotikolo on heille aivan liian pieni. Silloin on pakko muuttaa. Uusi kolo löytyy pellolta, jossa vyötiäiset eivät ole ennen olleet. Vanhemmat haluavat käydä tutkimassa uutta ympäristöä, mutta kaksoset haluavat jäädä kotiin, sillä he pelkäävät vaanivia vaaroja ja saaliiksi joutumista. Joten kaksoset jäävät kotiin, kun vanhemmat lähtevät tutkimusmatkalle.

Aikaa kului ja kun vanhempia ei näkynyt, vyötiäiskaksoset ryömivät varovasti kolosta niitä etsimään. He etsivät idästä, lännestä ja etelästä, missä pysähtyivät hetkeksi syömään heinää. Niiden syödessä, ruohosta luikerteli esiin käärme. Vyötiäiset pelästyivät, sillä he luulivat käärmeen syövän heidät. Mutta yhtäkkiä he muistivat, että voivat piilotua kuoreensa ja olla siellä turvassa. Kun käärme oli häipynyt, vyötiäiset päättivät lähteä takaisin kotiin. He löysivät tiensä takaisin hyvän hajuaistinsa ja omien jalanjälkiensä avulla. Kotiin saavuttuaan vanhemmat olivatkin jo siellä tarjoamassa väsyneille vyötiäiskaksosille iltapalaa.

De två bältdjurens berättelse

Det var en gång två bältdjur. De var tvillingar. Syskonen var födda i en håla under en åker. Den här åkern finns i Sydamerika. Och det var ju bra att det var en åker, för då hade de nära till maten, eftersom bältdjurens äter olika sorters växter och små insekter. Bältdjurstvillingarna ser roliga ut när de rullar ihop sig till en boll i sitt skinn, som är ett pansarskal. Det här gör de för att skydda sig. Bältdjurens har söta, små svarta ögon och ett litet tryne. Men bältdjurens har inga bälten, fast man skulle tro det.

Bältdjurstvillingarnas föräldrar var mycket snälla och intresserade av att utforska världen. Därför tog de ofta sina barn med sig för att titta på den vida naturen.

Bältdjursungarna växer dag för dag, för deras snälla föräldrar ger dem gräs och insekter att äta. Och en dag hade den gamla hemhålan blivit alldeles för liten. Då måste de flytta. Den nya hålan fanns på en helt ny åker, där bältdjurens aldrig hade varit tidigare. Föräldrarna ville utforska den nya omgivningen, men ungarna ville stanna hemma eftersom de var rädda för att råka ut för farligheter och bli uppätna. Så ungarna stannade hemma, medan föräldrarna gick på upptäcktsfärd.

Tiden gick, och när föräldrarna inte kom tillbaka kravlade sig bältdjurstvillingarna försiktigt ut ur hålan för att söka efter dem. De sökte mot öster, mot väster och mot söder, där de stannade en stund och åt gräs. Medan de åt slingrade sig en orm fram ur gräset. Bältdjurens blev mycket rädda och trodde att ormen skulle äta upp dem, men så kom de på att de kan gömma sig i sitt skal och när de är i skalet kan ormen inte komma åt dem. Då ormen slingrat iväg, beslöt sig bältdjurens att återvända hem. De hittade hem tack vare sitt goda luktsinne och genom att följa sina fotspår. Och när de kom hem var föräldrarna redan där och bjöd dem alla på kvällsmål.

ELÄINTEN TARINAT

Nämä tarinat ovat luotu yhdessä Turun taidemuseon kummiluokan, turkulaisen Martin koulun kuvataideluokka 5C:n kanssa. Tarinoita on laidasta laitaan: joskus eläimet elävät hyvin luontaisista elämää, toisaalta hyvin ihmismäistä. Löytyy hassuja seikkailuja, surullisia käanteitä ja onnellisia loppuja.

DJURENS BERÄTTELSER

Dessa berättelser är skapade tillsammans med Åbo konstmuseums faddeklass, bildkonstklassen 5C vid Martin koulu i Åbo. Det finns lite av allt i berättelserna: i vissa lever djuren väldigt naturliga liv och ibland är de väldigt människolika. Det är tokiga äventyr, sorgliga stunder och lyckliga slut.

